

opusdei.org

Vianočné homílie pápeža Leva

Zdieľame homílie Svätého Otca z Omší 24. a 25. decembra, ktoré sa konali v Bazilike svätého Petra. V nich nás pápež vyzýva, aby sme „upriamili svoj pohľad na nežnú bezmocnosť Novorodenca“ a nechali svoje srdce preniknúť krehkosťou blížneho ako cestou k nájdeniu skutočného pokoja.

25.12.2025

Vianočná Omša na Štedrý večer

Streda, 24. december

Drahí bratia a sestry,

po tisícročia, vo všetkých častiach sveta, ľudia pozorovali oblohu a dávali mená i podoby nemým hviezdám. Vo svojej fantázii v nich čítali udalosti budúcnosti a hľadali hore, medzi nebeskými telesami, pravdu, ktorá im chýbala dolu, medzi domami. Ako potme, tápajúc, zostávali však zmätení vlastnými veštibami. V túto noc je to však inak: „Ľud, čo kráčal vo tmách, uzrel veľké svetlo; nad tými, čo bývali v krajine temnôt, zažiarilo svetlo“ (Iz 9, 1).

Hľa, hviezda, ktorá prekvapuje svet – iskra sotva zapálená, no prekypujúca životom: „Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán“ (Lk 2, 11). V čase a priestore,

tam, kde sme my, prichádza Ten, bez ktorého by sme nikdy neboli. Medzi nami prebýva Ten, ktorý za nás dáva svoj život a svetlom spásy osvecuje našu noc. Neexistuje temnota, ktorú by táto hviezda nepresvetlila, pretože v jej žiare celé ľudstvo uzrie úsvit novej a večnej existencie.

Je to Ježišovo narodenie, narodenie Emanuela. V Synovi, ktorý sa stal človekom, nám Boh nedáva niečo, ale daruje sám seba, „aby nás vykúpil zo všetkej neprávosti a vytvoril si vlastný ľud, čistý“ (Tít 2, 14). V noci sa rodí Ten, ktorý nás z noci vyslobodzuje: stopu rozvidnievajúceho sa dňa už netreba hľadať ďaleko, v hviezdnych diaľkach, ale skloniť hlavu – v maštali nablízku.

Jasným znamením daným svetu zahalenému tmou je totiž „dieťa zavinuté do plienok, uložené v jasliach“ (Lk 2, 12). Aby sme našli

Spasiteľa, netreba pozeráť hore, ale kontemplovať dolu: všemohúcnosť Boha žiari v bezmocnosti novorodenca; výrečnosť večného Slova zaznieva v prvom plači dieťaťa; svätosť Ducha sa zrkadlí v telíčku práve umyтом a zavinutom do plienok. Božský je tento nárok na starostlivosť a teplo, ktorý Syn Otca zdieľa v dejinách so všetkými svojimi bratmi. Božie svetlo, vyžarujúce z tohto Dieťaťa, nám pomáha vidieť človeka v každom začínajúcom živote.

Aby osvetlil našu slepotu, Pán sa chcel zjaviť človeku ako človek – ako jeho pravý obraz – podľa plánu lásky, ktorý sa začal stvorením sveta. Kým noc omylu zahaľuje túto prozreteľnú pravdu, potom „nie je miesto ani pre druhých, ani pre deti, ani pre chudobných, ani pre cudzincov“ (Benedikt XVI., *Homília v Noci Narodenia Pána*, 24. decembra 2012). Tieto stále aktuálne slová

pápeža Benedikta XVI. nám pripomínajú, že na zemi nie je miesto pre Boha tam, kde niet miesta pre človeka: neprijať jedného znamená neprijať druhého. Naopak, tam, kde je miesto pre človeka, je miesto aj pre Boha. Vtedy sa maštal' môže stať posvätnejšou než chrám a lono Panny Márie archou novej zmluvy.

Obdivujme, drahí, múdrosť Vianoc. V dieťati Ježišovi Boh dáva svetu nový život – svoj vlastný – pre všetkých. Nie riešenie v podobe myšlienky na každý problém, ale príbeh lásky, ktorý nás vtahuje. Na očakávania národov odpovedá poslaním dieťaťa, aby bolo slovom nádeje; na bolesť úbohých odpovedá bezbranným, aby bol silou na povstanie; na násilie a útlak zapaluje nežné svetlo, ktoré osvecuje spásou všetky deti tohto sveta. Ako poznamenal svätý Augustín: „Ľudská pýcha ťa tak pritlačila k zemi, že ťa mohla pozdvihnúť jedine Božia

pokora“ (*Sermo in Natale Domini* 188, III, 3). Áno, zatiaľ čo pokrivená ekonomika vedie k tomu, že sa s ľuďmi zaobchádza ako s tovarom, Boh sa stáva podobným nám a zjavuje nekonečnú dôstojnosť každej osoby. Zatiaľ čo človek chce byť Bohom, aby vládol nad druhými, Boh chce byť človekom, aby nás vyslobodil zo všetkého otroctva. Bude nám táto láska stačiť, aby sme zmenili svoje dejiny?

Odpoveď prichádza, len čo sa – ako pastieri – prebudíme z noci smrti do svetla rodiaceho sa života a kontemplujeme dieťa Ježiša. Nad betlehenskou maštálou, kde Mária a Jozef v úžase bdejú pri Novorodencovi, sa hviezdna obloha mení na „zástup nebeských zástupov“ (Lk 2, 13). Sú to oddiely neozbrojené a odzbrojujúce, lebo spievajú slávu Boha, ktorej prejavom je na zemi pokoj (porov. v. 14). V Kristovom srdci totiž pulzuje puto,

ktoré v láske spája nebo a zem,
Stvoriteľa a stvorenia.

Preto presne pred rokom pápež František povedal, že Ježišovo narodenie v nás znovu oživuje „dar a záväzok prinášať nádej tam, kde bola stratená,“ pretože „s Ním rozkvitá radosť, s Ním sa život mení, s Ním nádej nesklame“ (*Homília v Noci Narodenia Pána*, 24. decembra 2024). Týmito slovami sa začal Svätý rok. Teraz, keď sa Jubileum blíži k svojmu naplneniu, sú pre nás Vianoce časom vďačnosti a misie: vďačnosti za prijatý dar a misie, aby sme ho dosvedčovali svetu. Ako spieva žalmista: „Spievajte Pánovi, velebte jeho meno. Zvestujte jeho spásu deň čo deň. Zvestujte jeho slávu pohanom a jeho zázraky všetkým národom.“ (Ž 96, 2 – 3).

Sestry a bratia, kontemplácia Slova, ktoré sa stalo telom, vzbudzuje v celej Cirkvi nové a pravdivé slovo.

Ohlasujme teda radosť Vianoc, ktoré sú sviatkami viery, lásky a nádeje. Sú sviatkami viery, lebo Boh sa stáva človekom, narodeným z Panny. Sú sviatkami lásky, lebo dar vykupiteľského Syna sa uskutočňuje v bratskej oddanosti. Sú sviatkami nádeje, lebo dieťa Ježiš ju v nás zapáli a robí z nás poslov pokoja. S týmito čnosťami v srdci sa môžeme bez strachu z noci vydať v ústrety úsvitu nového dňa.

Slávnosť Narodenia Pána

Štvrtok, 25. december 2025

Drahé sestry a drahí bratia!

„Plesajte, jasajte spolu, sutiny Jeruzalema, veď Pán potešil svoj ľud, vykúpil Jeruzalem!“ (Iz 52, 9), volá posol pokoja k tým, čo sa nachádzajú

uprostred ruín mesta, ktoré treba celé znovu vybudovať. Hoci sú jeho nohy zaprášené a zranené, sú krásne – píše prorok (*porov. Iz 52, 7*) –, pretože po dlhých a rozbitých cestách priniesli radostnú zvesť, v ktorej sa teraz všetko znovu rodí. Je to nový deň! Aj my máme účasť na tomto zvrate, ktorému zatiaľ akoby nik neveril: pokoj existuje a je už uprostred nás.

„Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva.“ (*Jn 14, 27*). Takto hovoril Ježiš učeníkom, ktorým krátko predtým umyl nohy – poslom pokoja, ktorí od tej chvíle mali bez únavy bežať svetom, aby všetkým odhalili „moc stať sa Božími deťmi“ (*Jn 1, 12*). Dnes teda nie sme iba prekvapení pokojom, ktorý je už tu, ale slávime aj to, ako nám bol tento dar daný. Práve v tomto „ako“ žiari Boží rozdiel, ktorý nás vedie k výbuchu radostného spevu. Preto sú

Vianoce na celom svete sviatkami hudby a spevu par excellence.

Aj prológ štvrtého evanjelia je hymnom a jeho hlavným aktérom je Božie Slovo. „Slovo“ je to slovo, ktoré koná. To je vlastná črta Božieho slova: nikdy nezostáva bez účinku. Keď sa na to pozrieme bližšie, aj mnohé z našich slov prinášajú účinky, niekedy neželané. Áno, slová konajú. A predsa nás vianočná liturgia stavia pred prekvapenie: Božie Slovo sa zjavuje a nevie hovoriť; prichádza k nám ako novorodenec, ktorý iba plače a blaboce. „Slovo sa stalo telom“ (*Jn 1, 14*) a hoci vyrastie a raz sa naučí jazyk svojho ľudu, teraz hovorí iba jeho jednoduchá, krehká prítomnosť. „Telo“ je radikálna nahota, ktorej v Betleheme i na Kalvárii chýba dokonca aj slovo; slov nemajú ani mnohí bratia a sestry, zbavení dôstojnosti a umlčaní. Ľudské telo si žiada starostlivosť, volá po prijatí a

uznaní, hľadá ruky schopné nežnosti a mysle otvorenej pozornosti, túži po dobrých slovách.

„Prišiel do vlastného, a vlastní ho neprijali. Tým však, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi“ (Jn 1, 11). Toto je paradoxný spôsob, akým je pokoj už medzi nami: Boží dar je zapájajúci, hľadá prijatie a prebúda oddanosť. Prekvapuje nás tým, že sa vystavuje odmietnutiu, očarúva nás tým, že nás vytrháva z ľahostajnosti. Skutočnou mocou je moc stať sa Božími deťmi – moc, ktorá zostáva pochovaná, pokiaľ sa držíme bokom od plaču detí a krehkosti starcov, od bezmocného mlčania obetí a od rezignovanej melanchólie tých, ktorí robia zlo, hoci ho nechcú.

Ako napísal milovaný pápež František, aby nás znovu priviedol k radosti evanjelia: „Niekedý cítime pokušenie byť kresťanmi a pritom si zachovávať opatrný odstup od

Pánových rán. Ježiš však chce, aby sme sa dotýkali ľudskej biedy, aby sme sa dotýkali trpiaceho tela iných. Očakáva, že sa vzdáme hľadania osobných či komunitných úkrytov, ktoré nám umožňujú zostať vzdialení od uzla ľudskej drámy, aby sme skutočne prijali kontakt s konkrétnou existenciou druhých a spoznali silu nežnosti“ (apošt. exhort. *Evangelii gaudium*, 270).

Drahí bratia a sestry, keďže Slovo sa stalo telom, teraz telo hovorí, kričí Božiu túžbu stretnúť sa s nami. Slovo si medzi nami postavilo svoj krehký stan. A ako nemyslieť na stany v Gaze, už celé týždne vystavené dažďu, vetru a chladu, na stany tolkých ďalších vysídlencov a utečencov na každom kontinente, či na provizórne prístrešky tisícov ľudí bez domova v našich mestách? Krehké je telo neozbrojených populácií, skúšaných mnohými prebiehajúcimi alebo nedávno

skončenými vojnami, ktoré zanechali trosky a otvorené rany. Krehké sú mysle a životy mladých ľudí prinútených vziať do rúk zbrane, ktorí práve na fronte pociťujú nezmyselnosť toho, čo sa od nich žiada, i lož, ktorou sú nasiaknuté burácajúce prejavy tých, čo ich posielajú zomierať.

Keď nám krehkosť druhých prenikne do srdca, keď bolesť iných rozbije naše žulové istoty, vtedy sa už začína pokoj. Boží pokoj sa rodí z prijatého zvolania, z vypočutého plaču; rodí sa uprostred ruín, ktoré volajú po nových solidaritách; rodí sa zo snov a vízií, ktoré ako prorocká obracajú smer dejín. Áno, toto všetko existuje, pretože Ježiš je Logos, zmysel, z ktorého všetko nadobudlo tvar.

„Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo jestvuje“ (*Jn 1, 3*). Toto tajomstvo nás oslovuje z betlehemov, ktoré sme postavili, otvára nám oči pre svet, v

ktorom Slovo stále zaznieva „mnohorakým spôsobom“ (porov. *Hebr 1, 1*), a znovu nás volá k obráteniu.

Evanjelium, pravdaže, neskrýva odpor temnôt voči svetlu; opisuje cestu Božieho slova ako náročnú púť plnú prekážok. Až dodnes kráčajú praví poslovia pokoja za Slovom po tejto ceste, ktorá napokon dosahuje srdcia – nepokojné srdcia, ktoré často túžia práve po tom, čomu sa bránia. Vianoce tak znovu motivujú misijnú Cirkev a pohýňajú ju po chodníkoch, ktoré jej vyznačilo Božie slovo. Neslúžime slovu násilnému – tých už znie všade dosť –, ale prítomnosti, ktorá prebúdzá dobro, pozná jeho účinnosť a neprivlastňuje si jeho monopol.

Toto je cesta misie: cesta k druhému. V Bohu je každé slovo slovom adresovaným, je pozvaním k rozhovoru, slovom, ktoré nikdy nie je

uzavreté samo do seba. To je obnova, ktorú podporil Druhý vatikánsky koncil a ktorú uvidíme rozkvitnúť iba vtedy, keď budeme kráčať spolu s celým ľudstvom, nikdy nie oddelene od neho. Svetácke je pravý opak: mať za stred seba samých. Pohyb vtelenia je dynamikou rozhovoru. Pokoj nastane vtedy, keď sa naše monológy prerušia a my, oplodnení počúvaním, pokľakneme pred nahým telom druhého. Panna Mária je práve v tomto Matkou Cirkvi, Hviezdou evanjelizácie, Kráľovnou pokoja. Vďaka nej chápeme, že nič sa nerodí z ukazovania sily a všetko sa znovu rodí z tichej moci prijatého života.

Preklad: Martin Jarábek

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/vianocne-homilie-papeza-
leva/](https://opusdei.org/sk-sk/article/vianocne-homilie-papeza-leva/) (11.04.2026)